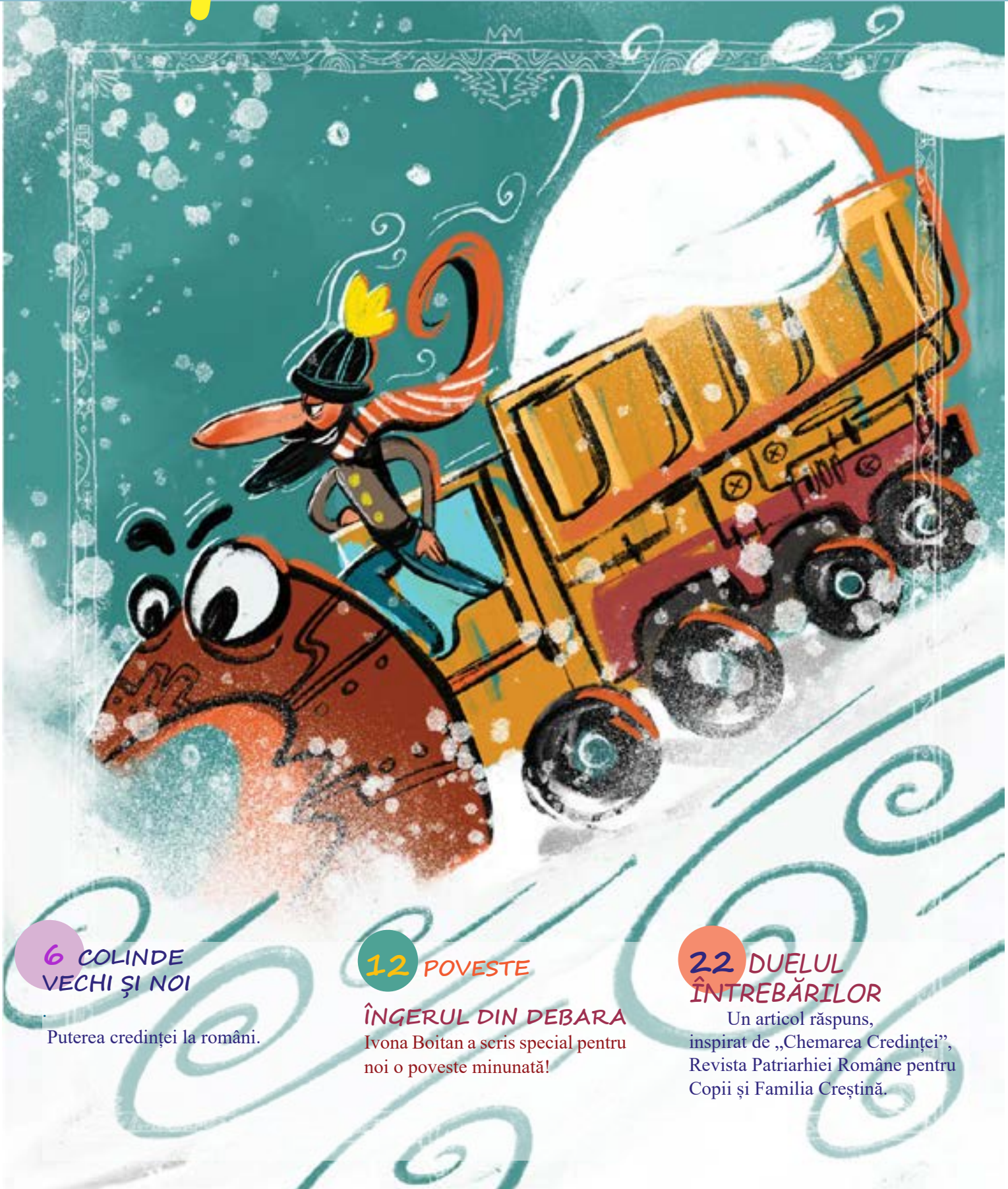

UNIVERSUL copiilor

Seria Nouă/ Decembrie, 2020

**6 COLINDE
VECHI ȘI NOI**

Puterea credinței la români.

12 POVESTE

ÎNGERUL DIN DEBARA
Ivona Boitan a scris special pentru
noi o poveste minunată!

**22 DUELUL
ÎNTREBĂRIILOR**

Un articol răspuns,
inspirat de „Chemarea Credinței”,
Revista Patriarhiei Române pentru
Copii și Familia Creștină.

Summer

3 CE MAI CITIM?
...???

4 ȘTIINȚĂ
În cadrul orelor de biologie, elevii claselor a VI-a au fost invitați la o recapitulare altfel.

6 COLINDE VECHI ȘI NOI
Puterea credinței la români.

8 RELIGIE
Creștinismul din viața mea

10 RELIGIE
Nașterea Mântuitorului văzută prin ochi de copil

12 POVESTE
ÎNGERUL DIN DEBARA
Ivona Boitan a scris special pentru noi o poveste minunată!

14 HRANĂ PENTRU SUFLET - PAGINA PĂRINȚILOR

Cum gestionăm relațiile dintre noi, părinții, și copiii noștri?

16 MICUL SCRITOR
Veți citi aici două povești frumoase despre Crăciun.

18 POEȚI DE IERI - POEȚI DE AZI
„Iarna” de Vasile Alecsandri și ecouri contemporane ale poeziei.

20 PAGINA DE LIMBI STRĂINE
Proiecte în franceză și engleză.

22 DUELUL ÎNTREBĂRILOR
Un articol răspuns, inspirat de „Chemarea Credinței”, Revista Patriarhiei Române pentru Copii și Familia Creștină.

Vă recomandăm Revista „Chemarea Credinței”, într-un fel, sora noastră mai mare. Citind-o, veți descoperi tot ce doriți să aflați despre Nașterea Mântuitorului, dar și despre liceul nostru.

„Crăciunul Mincinoșilor” este o poveste de sezon care îi învață pe copii că Moș Crăciun funcționează pe baze contractuale clare, în care fiecare dintre părți are propriile obligații.

„Grafica expresivă este semnată Ștefan Georgescu.”

„În data de 2 decembrie, copiii din orașelul Ionas primesc o scrisoare de la Moș Crăciun prin care Moșul îi anunță că este supărat pe ei fiindcă nu-și respectă promisiunile. De aceea Moșul își vrea înapoi cadourile din ultimii trei ani. Dacă nu, Moșul amenință că nu va mai veni niciodată. Se creează deci un comando format din copii care își propun să salveze Crăciunul.

Din această „trupă de elită” fac parte mîncătoarea de dulciuri Mara, dată în urmărire generală la toate bomboneriile din oraș. Mincinosul Tudor, care de trei Crăciunuri nu a mai primit nimic, motiv pentru care el are dilema „cum dai înapoi nimicul”. Plîngăciosul-Mihai, geniul trist care de ani de zile își aruncă toate cadourile de la Moșul fiindcă primește mereu jucării cu toate că el cere cărți și atlase. Sandra, fetița care, acum trei ani, de Crăciun a primit cel mai frumos și mai neașteptat cadou - vederea. Și Sofia, pianista, cea care în urmă cu trei ani primise pianul, singurul care o ajută să-și înfrîngă dorul după părinții plecați în străinătate, ca să lucreze acolo.”

„Crăciunul mincinoșilor, iată o carte de care nu te mai desparți, carte care crește cu tine de la an la an și parcă nu-ți rămâne niciodată mică.”

„Este o carte deopotrivă amuzantă și melancolică, ușor de citit, care-i învață pe copii că o promisiune trebuie ținută, că minciuna are picioare scurte și că cel mai important, la Crăciun, este să te bucuri nu de daruri, ci de dăruire.”

Această ediție a apărut la Editura Zbor a Liceului Pedagogic Ortodox „Anastasia Popescu”.

PROIECTUL STEM CONTINUĂ

În cadrul orelor de biologie, elevii claselor a VI-a au fost invitați la o recapitulare altfel. Au accesat un padlet comun unde au avut posibilitatea să lucreze pe echipe, fiecare având o sarcină diferită. Au avut de cules expresii, de făcut anagrame, de găsit rime, de completat acrostihuri și de împodobit arborele cu cuvinte folosind substantive, verbe, adjective și adverbe. Cuvintele cheie au fost fotosinteza, frunza, lumina, temperatura, oxigen, apa, hrana, planta, părți ale plantei etc. Adică toate cuvintele cheie pe care le-am întâlnit în lecțiile noastre despre hrănirea autotrofa și importanța fotosintezei.

Copiii au fost îndrumați către dicționarele de expresii, către rimă, poezie chiar, dar și către gramatică, împletind astfel activitățile științifice cu cele de limba română.

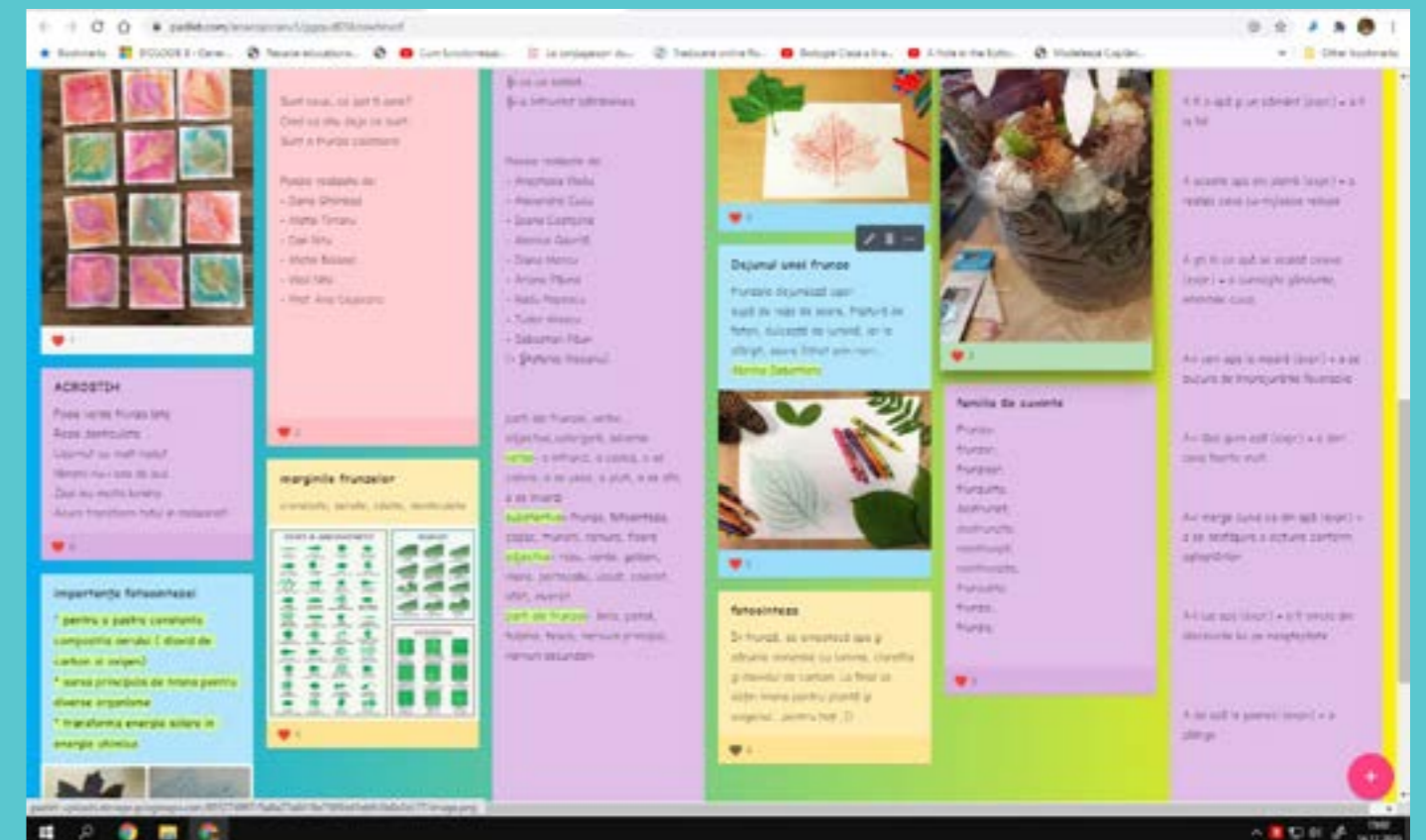
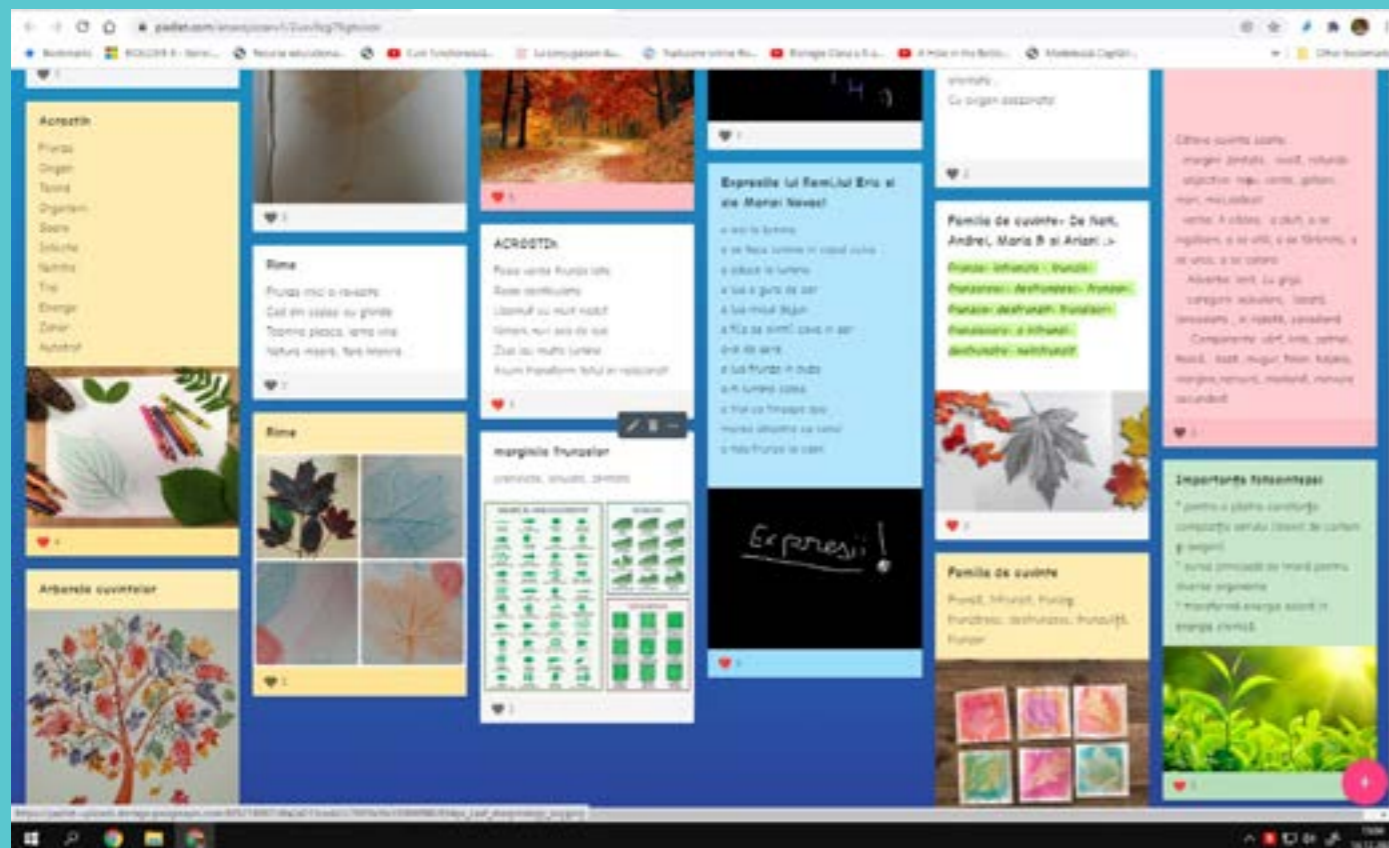
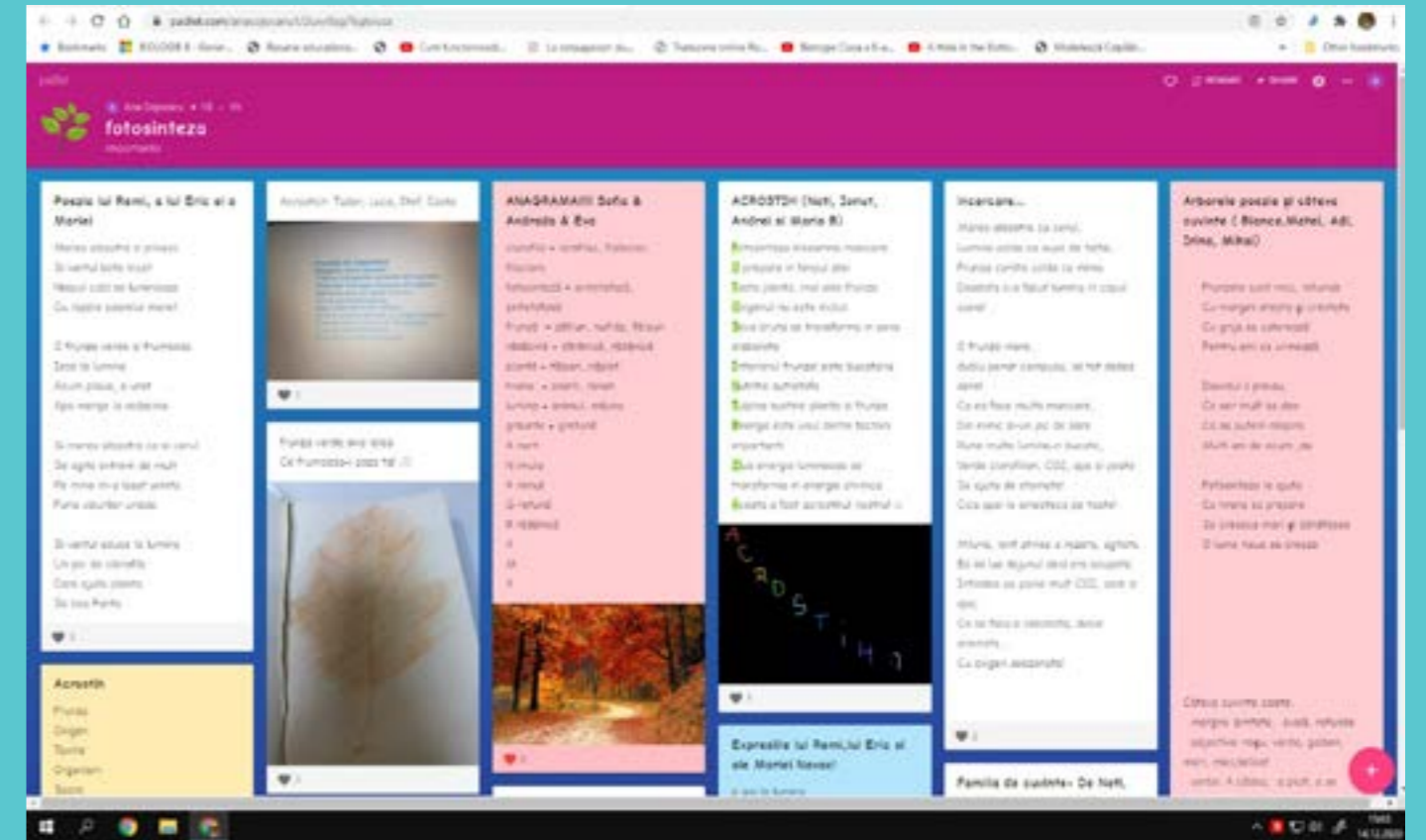
În final au avut de scris poezii cu ajutorul tuturor cuvintelor și expresiilor adunate pe padlet.

Iată creațiile lor!

Unele au ieșit mai științifice altele mai artistice, unele mai stângace, altele mai sensibile, dar toate au reflectat deschiderea lor către nou și spre creativitate.

Felicitări tuturor!

Prof. Ana Cojocaru

Poate primii colindători au fost copiii, cărora Îngerii le-au vestit Nașterea lui Hristos. În anii cenușii ai comunismului, colindele autentice fuseseră înlocuite cu urări fără miez. Miezul este Hristos. De aceea, în închisorile unde fuseseră aruncați fără să fi avut vreo vină, oameni fără seamăn ai României își mângâiau singurătatea și chinul cu dragostea pentru Hristos, împletită, adesea, în colinde.

Iată două tulburătoare Colinde din temniță:

Colind

de Eugenia Indreica - Damian

Spre ferestre-ndepărtate, florile dalbe
Inima mea drumuri bate, florile dalbe

Și port steaua-ntr-un răsuflăt
Creangă de colind în suflet

Și mă duce mă tot duce
Sufală crivăț la răscruce

Și mă-ntoarnă-nvolburată
Cu copilăria toată

Doamne dă-mi o seară-anume
Pe cei dragi să ne adune

Și să-mi vină să-mi tot vină
S-arunc bulgări de lumină

Ci botează-mă cu stele
Doamne-n visurile mele

Și botează încă-odată
Anii Ciucului de piatră

Cu mari volburi de ninsoare
Cu duh blând de sărbătoare

Colind ceresc

de Virgil Vasiliu

Cerul și-a deschis soborul
- Lerui, Doamne, Ler -
au pornit cu plugușorul
îngerii prin cer.

Merg cu pluguri de oglindă
și de giuvaer,
toți luceferii colindă
- Lerui, Doamne, Ler -

Vântul suflă cu lumină
- Lerui, Doamne, Ler -
în buhai de lună plină
legănat în ger.

Patru heruvimi cu glugă
albă de oier
sub ferești colinde'ndrugă,
- Lerui, Doamne, Ler -

N-au venit cu grâu la poartă,
ci au rupt din cer
stele mari ca să le'mpartă,
- Lerui, Doamne, Ler -

Și'n Gustar de roade grele,
- Lerui, Doamne, Ler -
suflete fără colindă
și fără Prier.

Niciun cântec alb nu vine
fâlfâind pe cer
cu o stea și pentru tine,
- Lerui, Doamne, Ler.

La o întâlnire cu elevii, poetul Dan Mircea Cipariu ne-a povestit o amintire din copilărie, legată de un colind, pe care, copil fiind, îl învățase ca să poată merge la colindat cu ceilalți băieți mai mari. Dar, surpriza a fost integrarea acestui text vechi, cu parfum de copilărie, de mere, de nuci, într-un poem care stabilește un dialog și o punte peste timp între copiii, ale căror glasuri cântau atunci, ca și acum.

Ajun de Crăciun pe facebook

Dan Mircea Cipariu

prietenii din rețea
se pregătesc de nașterea Domnului
și de mântuire

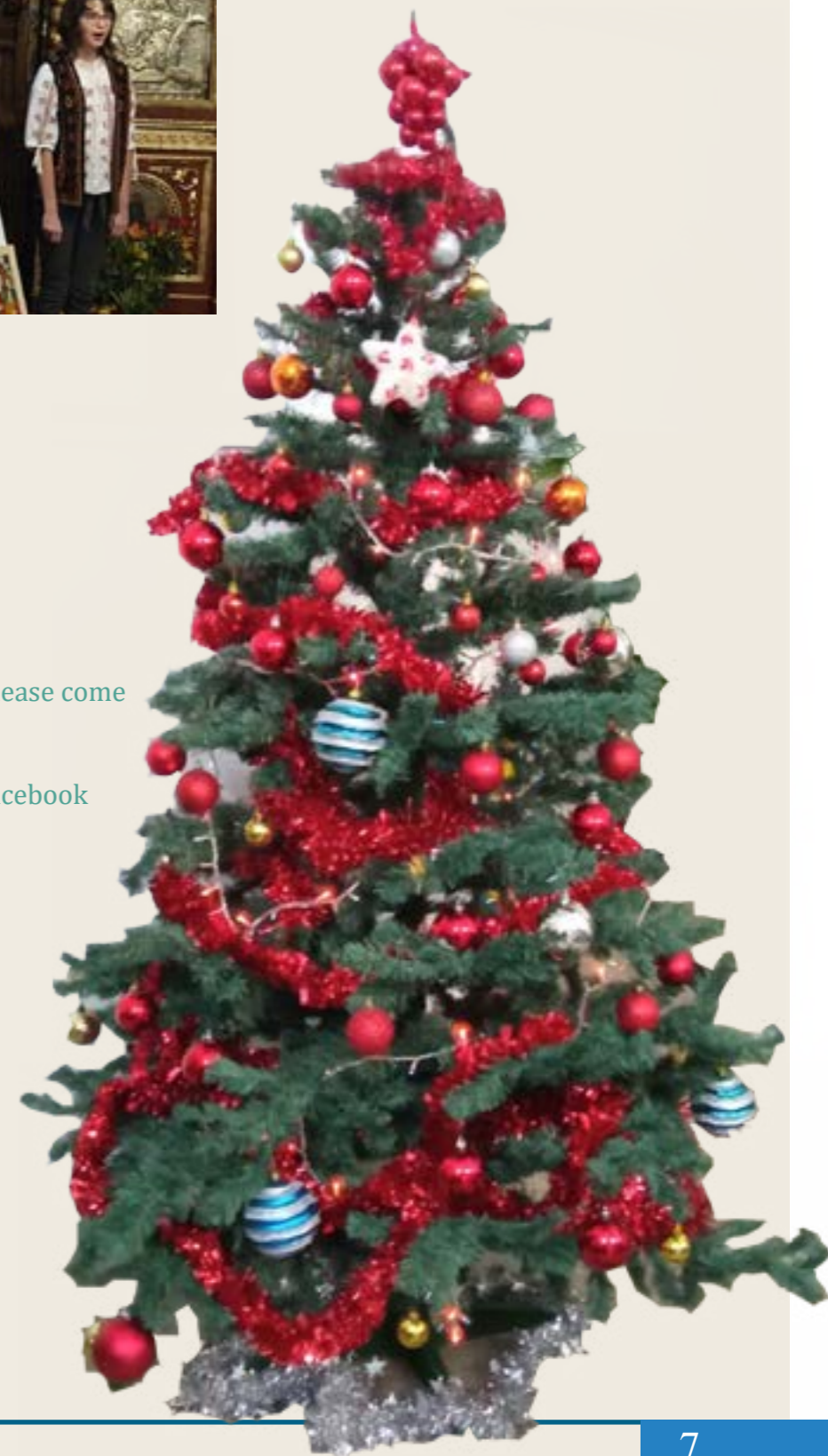
ascultăm fiecare în singurătatea lui
christmas blue songs
și mai ales „Merry Christmas, baby & please come
home for Christmas“

„orice Crăciun e o renaștere“ adaug pe facebook
alături de fotografia mea de la 5 ani
când mergeam în Ajunul Crăciunului
printr-un sat din Transilvania
cu o traistă plină de colaci nuci și mere
cântând cea mai scurtă colindă din lume

„cine vine prin grădină?
Dumnezeu cu crucea-n mână!
da' pe cruce
ce ne-aduce?
un colac de grâu frumos
c-așa-i fața lui Hristos!“

am scris pe peretele meu virtual
PRIMIM CU COLINDA

„orice Crăciun e o renaștere“

Creștinismul din viața mea

Eu, de când m-am botezat, am mers la Liturghiile făcute de tatăl meu. Pot să zic că în biserică mi-am petrecut copilăria și o simt ca „acasă”, mai mult decât cea în care locuiesc.

Mereu am știut ce înseamnă Paștele, Crăciunul și toate sărbătorile mari, față de majoritatea copiilor din întreaga lume, care așteptau iepurașul cu ouă de ciocolată și Moș Crăciun, invenția firmei CocaCola, care vine în noaptea de dinaintea Crăciunului. Am fost și sunt un copil realist, dar câteodată îmi place să visez lumea puțin mai diferită.

De-a lungul timpului, întrebările legate de Dumnezeu erau mai profunde, față de atunci când eram mică, când totul era atât de simplu. Îmi puneam la îndoială ce știam. Cred că partea cea mai dificilă din viața mea a fost în gimnaziu, unde nu am avut un colectiv prea bun, iar eu vedeam cum se schimbau din ce în ce mai rău colegii mei. Oricât ai încerca să nu fii influențat de persoanele din jur, e extrem de greu, mai ales într-o perioadă de nesiguranță.

În clasa a VIII-a, voiam să plec cât mai repede din școala aceea, fiindcă nu mai suportam înjurăturile auzite în fiecare minut, bârfele fără rost, glumele seci și răutatea care ne dezbină din ce în ce mai mult. Nu mai suportam nici felul meu de a fi, fiindcă începusem, fără să îmi dau seama, să am în limbajul meu cuvinte „parțial” urâte, și pot să zic că nu sunt deloc mândră de mine.

Eram extrem de stresată în perioada aceea, iar serile mă rugam să iau o notă mai mare la Evaluarea Națională. Credeam că asta o să mă facă fericită, dar atunci când am primit rezultatele m-am întrebă: De ce s-a întâmplat așa? Știam că dacă ceri ceva, ți se va da.

Intrasem la un liceu din sectorul 5 unde nici nu aveam cu ce să merg, iar apoi părinții mei au început să caute licee bune. Într-un final am găsit Liceul Pedagogic Ortodox „Anastasia Popescu”. Mama a sunat să se intereseze, dar nu era nimic sigur că o să merg acolo. Peste câteva ore, ne-a sunat Doamna Director și a zis că ne așteaptă pentru interviu. Eu cel puțin eram șocată, deoarece credeam că totul o să meargă din ce în ce mai rău. Peste câteva zile eram deja înscrisă în acest liceu, dar și eliberată de gândurile negre pe care mi le-am făcut.

Un lucru pe care eu nu l-am știut până să începă școala, era că părinții mei s-au rugat

să ajung unde trebuie, nu să iau o notă mare, așa cum am făcut eu.

Primul lucru pe care l-am observat în prima zi de școală, este că toți oamenii de acolo erau foarte deosebiți, iar un lucru pe care nu cred că o să îl uit vreodată este îmbrățișarea dată de Nectaria, chiar dacă schimbasesm numai câteva vorbe. La început mi s-a părut ciudat, dar apoi am realizat că eu eram ciudată, fiindcă uitasesm cum e să fii deschis și intrasem într-un mediu așa cum ar trebui să fie toate.

Perioada petrecută în liceu m-a schimbat în ceva ce nu mai fusesem de mult timp. Înainte nu țineam prea bine posturile, dar când i-am văzut pe colegii mei că ei le țin, am început și eu. Rugăciunea a început să intre din nou în rutină, treptat. Am început să știu schimbarea la care voiam să ajung.

Cred că o perioadă am fost „fiica risipitoare”, iar Dumnezeu și Maica Domnului au vrut să mă întorc la dragostea pentru aproapele prin intermediul liceului în care mă aflu. Tot răul spre bine. Schimbarea spre bine se face treptat, iar asta o știu pe pielea mea. Mă bucur că m-am născut în familia mea și mă simt binecuvântată.

Nu știu ce se va întâmpla pe viitor, dar un lucru îl știu sigur, că atâta timp cât am credință, totul o să fie așa cum trebuie. Amin.

*Teodora Banyai,
clasa a X-a „Angela Vasiliu”*

Cum simt eu creștinismul?

Întotdeauna mi-am spus că ortodoxia (și implicit creștinismul), pe lângă a fi o religie, este și un mod de a-ți largi orizonturile și de a deveni un om mai bun și mai împăcat cu viața. Să fii creștin înseamnă pentru mine să fii un om ale cărui fapte să trădeze prezența lui Dumnezeu în viața lui (sau cel puțin așa înțeleg eu ce înseamnă să fii creștin).

Așadar, multe dintre deciziile mele sunt influențate de faptul că sunt creștină, dar, în același timp, nu-mi amintesc să mă fi împiedicat vreodată de creștinismul din mine. Nu pot să zic că, de exemplu, creștinătatea cuiva a fost un factor esențial în alegerea prietenilor. Sigur că a contat, dar de cele mai multe ori, mă uit (sau încerc să mă uit) la sufletul acelei persoane și la inima sa. Dacă văd că am în față o persoană care, deși nu merge la biserică și nu își exprimă apartenența la nicio religie, este bună la suflet și încearcă să facă bine oriunde merge, nu o să-i resping prietenia, gândindu-mă că, poate, într-o zi, va fi influențată de mine și va începe să se intereseze de religia mea. În același timp, nu o să-mi fac prieten un om cu apucături rele, dacă mi se pare mie că are un suflet bun, și nu o să-mi fac prieteni care desconsideră religia mea și care nu respectă faptul că eu sunt creștină.

Din nou, nu pot să spun în ce fel creștinismul are rol în alegerea cărților pe care le citesc și a filmelor pe care le văd; mai mult în interpretarea informațiilor din ele. Am citit cărți în care autorii negau prezența unui Dumnezeu; m-am gândit la argumentele lor și niciodată nu mi s-a întâmplat să-mi ridic vreun semn de întrebare cu privire la existența Lui sau să mă fac să pun la îndoială credința mea (mai ales că de fiecare dată când am avut întrebări minore despre „de ce e așa, și nu așa?”, l-am avut alături pe părintele meu duhovnic care mi-a explicat totul cu răbdare). Așadar, deși nu mă feresc să văd/aud opinii diferite ale persoanelor de alte religii sau care nu au nicio religie, trec toate informațiile prin filtrul credinței mele.

Prin urmare, creștinismul are rolul unui filtru, pentru mine. Mă informez cu privire la opiniile mai multor oameni, însă credința filtrează acele informații și le dă un sens.

De asta, spun că, pentru mine, credința ortodoxă mi se pare un mod de a-ți largi orizonturile; te încurajează să știi cât mai multe, dar să iei pentru tine și sufletul tău doar ceea ce conștiința ta de creștin îți spune că este bine să iei.

Teona Nițu, clasa a X-a „Angela Vasiliu”

Crăciunul în România

Răzvan Badea, clasa Pregătitoare „Prințul Constantin”

În fiecare iarnă, în Giurgiu-Crevedia Mică, pe drumurile înghețate și întunecate, copiii ies la colindat. Anul trecut, eram și eu acolo.

Părinții și bunica îmi făcuseră o trăistuță din lână, pentru a pune covrigii și banii pe care urma să îi câștig. Am ieșit pe stradă de mână cu verișoara mea mai mare și cu fratele meu, ca să ne întâlnim cu gloatele de copii.

A apărut vecinul, care – ca în fiecare an – avea cel mai mare bici, iar mie mi-a dat unul mai mic, pentru a mă juca cu el fără să mă împiedic. Pe prietena mea am văzut-o venind cu Steaua în mână, să ni se alăture.

În fiecare an, făceam același lucru.

Alegeam traseul pe care îl urmam prin sat. Apoi, când ajungeam la prima casă, eu eram timidă și bătea vecinul meu la ușă, întrebând „Primiți cu colindul?”. Toată lumea spunea DA și începeam să cântăm „Astăzi S-a născut Hristos”, „Buna dimineața, la Moș Ajun”, „O, ce veste minunată” și multe altele.

Urma partea cea mai frumoasă pentru noi, când primeam banii, covrigii sau cozonacul.

Era atât de bine să fim toți împreună...

Diana Antoci clasa a VII-a „Principesa Mărioara”

În ajunul Crăciunului, mulți oameni împodobesc bradul, conform tradiției.

În unele locuri este sacrificat porcul din gospodărie (în ajun sau cu câteva zile înainte), din care se pregătesc bucate tradiționale: cârnați, șuncă, caltaboș, piftie.

În alte locuri, 24 Decembrie este seara când se colindă, iar copiii îl așteaptă pe Moș Crăciun.

Tradiția colindelor românești este foarte frumoasă, părinții mei colindau prin troiene de zăpadă pentru covrigi, mere, colaci, biscuiți sau nuci. Am fost și eu cu colindul de când locuim la casă și am crescut o ceată mare.

În Ajun și pe 25 Decembrie se trimit multe sms-uri cu urări tradiționale; înainte se trimiteau felicitări prin poștă.

Ajunul Crăciunului - La mersul cu steaua colindătorii pot fi însoțiți și de oameni mascați, mai ales în nordul României.

25 Decembrie - Ziua de Crăciun, când sărbătorim nașterea Domnului Iisus Hristos, Românii deschid cadourile dis-de-diminează, iau prânzul în familie, iar bucatele sunt numeroase. Nu lipsesc sarmalele, cozonacii, salata de boeuf, piftia, țuica tradițională și vinul, cârnații și caltaboșii, murăturile.

Înainte de Crăciun se ține post.

Andrei Ștefănescu, clasa a VII-a „Principesa Mărioara”

În fiecare an, de Crăciun, în satul bunicii mele, Pojorâta, se colindă, vestindu-se astfel nașterea lui Iisus. În ziua de azi, oamenii dau bani colindătorilor; dar în Pojorâta se oferă mai ales covrigi, nuci și tot felul de fructe sau prăjituri preparate în casă.

În familia noastră, în fiecare Ajun de Crăciun, înainte de a se împodobi bradul, mama face o prăjitură cu portocale, iar cât timp stă la cuptor, împodobim casa cu luminițe. Apoi decorăm bradul. La bucătărie se lasă ușa deschisă, pentru a se împrăștia mirosul unic de portocale, prin toată casa.

Matei Bedrule, clasa a VII-a „Principesa Mărioara”

La curățenia de Crăciun mama s-a apucat să scoată tot din debara. Schiurile vechi ale copiilor, un aspirator de care nu se mai folosise de ani de zile, câteva jucării. Și după ce a scos totul a găsit un înger. Mare, ca la doi metri, de nu mai mult, sigur mai mult, că stătea cu capul plecat de parcă ducea tavanul în cârcă. Mama a înțepenit. Îngerul i-a spus cu glas blând.

-Nu te teme...

Ceea ce a făcut-o pe mama să se teamă și mai mult și ar fi strigat după tata dacă ar fi avut glas. Dar tata era la meci, juca România cu...cine juca ea, mama nu se pricepea nici la fotbal mai bine decât la îngerii. Nu putea spune nimic, acum de exemplu ar fi vrut să-l întrebe cine e, de ce vorbește cu ea dar nu putea articula un cuvânt, deschidea gura și nu ieșea niciun cuvânt, era un pește pe uscat, asta era mama după întâlnirea cu Îngerul. Dar Îngerul îi răspundea, îi auzea glasul gândurilor foarte clar și tare, aproape asurzitor ca și când mama ar fi țipat la el, nu alta.

-Sunt îngerul casei tale.

Mama nu știa că are un înger casa ei, dar nu știa nici ce caută el în debara. Îngerul i-a răspuns și de această dată întrebării nepuse.

-Nu mai aveți nevoie de mine.

La început am fost în camera copiilor, când erau ei mici și-i împărțeau duminică de duminică. Apoi ei au crescut, voi v-ați găsit alte preocupări duminicile. Cât mai trăia bunica, mama ta, datorită ei am rămas totuși prin bucătărie. Ea mă pomenea de câte ori gătea. Mă ruga să iasă mâncarea bună, mai ales în ultima vreme când din cauza bolii nu prea își mai amintea rețetele

și nu știa dacă a pus sare sau nu, și uite așa, pune sare și de cinci ori la o tocăniță, o făcea bocnă, apoi mă ruga pe mine să dreg mâncarea... Găteam bine împreună eu cu ea. După ce ea a auzit chemarea și a plecat, am mai stat o vreme prin hol. Mai veneau mătușile pe la voi, surorile ei. Mai aduceau câte o sticlă de agheasmă, sau puțină anafură. Mai lăsați și voi preotul cu Icoana. După aceea ați renunțat și la asta și am ajuns din hol în debara. De plecat nu plec, nu am voie să plec. E ordin de la Cel Mare! Aici stau. Orice ar fi.

Mamei îi părea tare rău de Înger, dar mai rău îi părea de ei, că au așa un înger și nu au habar cum să aibă grijă de el, câinele se bucura de mai multă atenție, era plimbat de două ori pe zi, periat, despăducheat... pe când Îngerului, nu-i aruncau nici măcar un „os de ros”, cum ar veni. Bine că îngerii nu au nevoie de oase și nici de despăducheri.... În acel moment din sufragerie s-a auzit strigătul plin de bucurie al tatălui.

-Gool! marcuse România un gol. Mama a tresărit la țipătul tatei apoi s-a gândit că tot un gol era și-n inima ei. Nu mai putea schimba nimic din trecut. Îngerul ei din debara, prăfuit, uitat, părea fără nicio speranță.

-Nu e așa, i-a răspuns Îngerul. Oricând mă poți scoate din debara. Nu la plimbare de două ori, în lesă, ca pe câine, ci altfel...

Mama și-a adus aminte de mama ei, de felul cum aprindea ea candela, de rugăciunea ei senină de noapte, de felul în care o găsea dimineața la rugăciune exact așa cum o lăsase la culcare, de se întreba dacă închisese vreun ochi toată noaptea. Oare o mai fi candela aceea pe undeva?

Anna Ermolaeva, „Winter evening”

La această întrebare Îngerul luminează cu putere. La lumina lui descoperi pe raftul de sus candela mamei ei. Doar acest simplu gest și deja Îngerul casei se revărsase în valuri de lumină, pe hol, prin camere și dintr-o dată curățenia de Crăciun părea gata făcută.

-Așa e, i-a spus Îngerul, rugăciunea e singura și adevărata curățenie.

De atunci înainte, Îngerul din debara s-a transformat din nou în Îngerul casei, vechile și bunele obiceiuri au fost reluate și curățenia de Crăciun dura tot anul. La fel și bucuria lui!

Cum gestionăm relațiile dintre noi, părinții, și copiii noștri?

„Copilul este ca o oglindă care te ametește puțin. Sau ca o fereastră. Totdeauna copilul te intimidează ca și când știe el ce știe. Nu te înșeli, pentru că spiritul lui este puternic, înainte ca tu să-l pipernicești.”
(Antoine de Saint- Exupery)

Fiecare dintre noi ne naștem într-o familie. Primele experiențe de viață se derulează aici. Pe măsură ce creștem, în familie dezvoltăm diferite tipuri de relații:

- **Relații sănătoase** – bazate pe maturitate emoțională, libertatea de a gândi, libertatea de a simți, de a acționa, construirea unor valori personale alături de familie, disponibilitate afectivă, limite clare, flexibilitate.

- **Relații difuze** – determinate de imaturitatea emoțională, renunțarea la sine, în favoarea legăturii interpersonale, altfel spus, dependență, granițe difuze, strategii nesănătoase de reglare emoțională și de raportare la ceilalți.

- **Relații distante** – la originea cărora se află lipsa de comunicare dintre părinte și copil sau comunicarea superficială și lipsa de interacțiune.

Relațiile difuze sau distante duc la durere, la disfuncționalități în familie, blochează comunicarea și împiedică dezvoltarea unei relații armonioase.

Construcția unei relații se bazează pe împreună, pe colaborare, pe reciprocitate, pe respect, pe consecvență, pe flexibilitate.

Traversăm o perioadă extrem de complicată pentru noi toți și am observat că tot mai mulți copii sunt apatici, iritați sau intră foarte ușor într-o stare de disconfort emoțional, nu mai au plăcerea de a comunica sau, dacă o fac, se atacă, se jignesc, își fac tot felul de șicane, evident, acest lucru, întâmplându-se acum în mediul online în care ei comunică extrem de ușor și care îi face să se simtă mai puternici, pentru că au senzația că sunt mai puțin vizibili.

Orele petrecute în fața ecranelor, nu doar pentru lecții, au adesea un impact negativ asupra sănătății și stării psihice și emoționale, mai cu seamă dacă nu se stabilește o alternanță cu momentele derulate „offline”, în aer liber, practicând un sport, petrecând timp cu familia.

Consecința timpului „pierdut” pe telefon, la calculator, pe tabletă va fi înmulțirea mesajelor, a grupurilor și a unei comunicări adesea haotice, care poate ajunge la insulte, la amenințări, fără ca cel sau cei care le proferează să se gândească la consecințe. Pentru un copil sau adolescent vulnerabil, urmările pot să devină dramatice.

Ținând cont de toate aceste aspecte și nu numai, părintele trebuie să fie umbra liniștitoare și ancora copilului, într-un mod cât se poate de realist. Relația cu copilul trebuie construită, fără grabă, cu atenție, ținând cont de etapa de dezvoltare în care se găsește. Însă, de multe ori, noi, părinții, uităm sau ne este teamă să recunoaștem, că avem un copil preadolescent sau adolescent.

Această etapă este una de căutări, de neîmpliniri, de neînțelegeri. Cu siguranță că relația cu un preadolescent sau adolescent, în această perioadă, nu este un lucru ușor de dus, dar, dacă am întoarce lentila și am observa, ceva mai în detaliu, ce simte un copil, la această vârstă, poate ne-am schimba puțin optica și am înțelege că apar multe provocări, insatisfacții, căutări, transformări, nu doar fizice, ci, mai ales, emoționale.

Din aceste motive, în această perioadă, copiii, au nevoie de validarea adulților, de sprijinul lor onest.

De aceea, comunicarea constantă, relaționarea și, nu în ultimul rând, consecvența reprezintă căile cele mai importante pentru a ajunge la sufletul și mintea adolescentului.

Ca educatori (și aici mă refer la părinți și profesori) este important să comunicăm asertiv (să învățăm cum că spunem NU), reușind astfel să gestionăm mai bine situațiile conflictuale, să creăm un mediu propice dezvoltării de sine a adolescentului, prin încurajarea unor comportamente adecvate.

Pe lângă modul asertiv de a relaționa cu adolescentul, foarte importantă este **abordarea empatică** în relația cu acesta, adică, încercarea adultului de a se pune „în bocancii” adolescentului și de a vedea ce îl determină la acțiune când întreprinde ceva.

Dar **regula de aur!**, de care ar trebui să țină cont adulții în interacțiunea cu copilul, mai mic sau mai mare, este **consecvența**. Nu-i putem cere copilului să respecte reguli și să se încadreze în limite, atât timp cât noi, adulții, încălcăm anumite lucruri prestabilite.

Extrem de important este climatul spiritual (un loc aparte ocupându-l credința) din familie, blândețea, armonia, bunătatea care guvernează relațiile dintre membrii familiei și care „contaminează” și comportamentul copilului, fie el mai mic sau deja adolescent.

În vârtoarea cotidianului, avem tendința, ca părinți, de a trece superficial peste problemele pe care le are copilul nostru preadolescent sau adolescent. Specialiștii în sănătatea mentală și emoțională ne recomandă să acordăm o atenție sporită copilului, la toate vârstele. Privarea de întâlniri, de împărtășirea de secrete, de jocuri în viața reală poate duce la formarea unui abis emoțional și educațional mult prea adânc pentru a fi recuperat la un moment dat. Din aceste motive este necesar să ținem balanța în echilibru, chiar dacă, de multe ori ni se pare mai complicat! Tinerii și adulții dragi nouă astăzi au fost și ei, până de curând, niște adolescenți rebeli.

Psih. Ileana Zărnescu
Psihoterapie cognitiv-comportamentală

Povestea lui Moș Crăciun

Moșul blocat în horn

Sofia Iris Cioc,
clasa I „Prințul Șerban”

Era noaptea de Crăciun. Toată lumea aranja bradul cu gândul că vine Moș Crăciun.

Toată lumea era în pat și un băiat auzi ceva pe acoperișul casei.

Era Moș Crăciun blocat în horn.

- Ho! Ho! Ho! spuse Moșul. Sunt blocat în horn. Ajutor!

Sunt blocat în horn. Ho! Ho! Ho!

- Te ajut eu!

- Cine vorbește?

- Tu nu mă știi. Sunt Andrei, am 21 de ani. Eu te știu.

- Și eu te știu.

- Te ajut eu.

- Bine, bine.

1, 2, 3 și împinge. Ho! Ho! Ho!

Și Moș Crăciun ieși din coș.

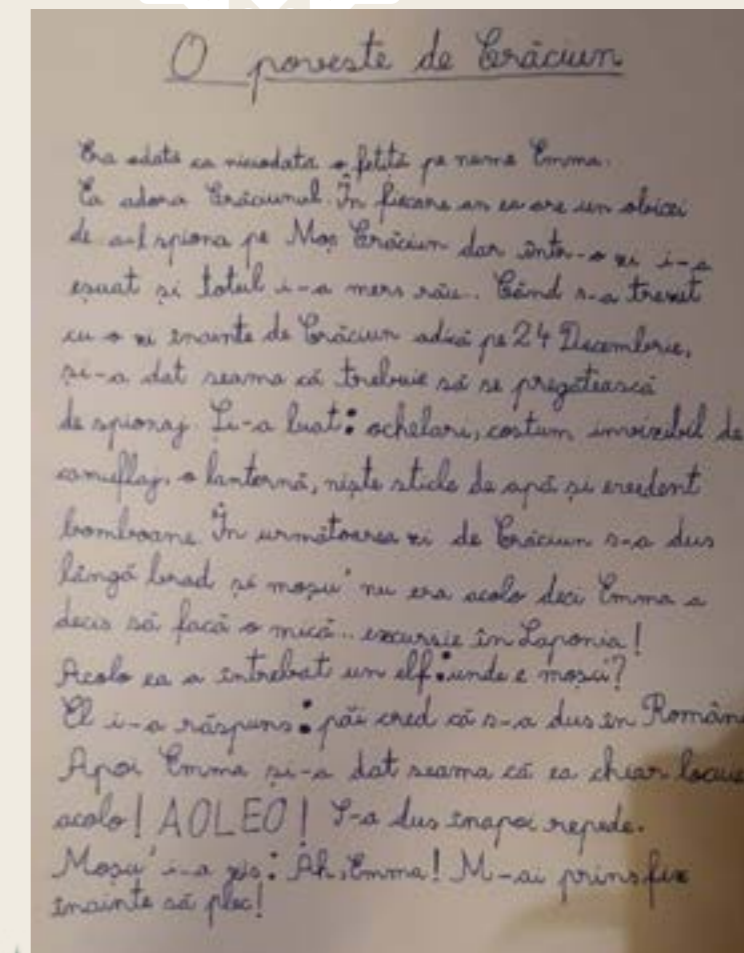
După aceea, Moșul îi dădu băiatului cadourile.

Băiatul intră pe horn, puse cadourile sub brad, îi dădu sacul Moșului

și se băgă în pat. Adormi buștean după aventură.

O poveste de Crăciun

Anastasia Calangea,
clasa a II-a „Domnița Smaranda”

Off! Chiar de cadoul tău am uitat! Târnos cu mine în Lapland!

Acolo ei au creat: o păpușică din lână, au făcut niște marionete dintr-un material au cusut amândoi împreună și până eu o pisică și le-a împachetat pe toate cu o fundă roșie bombon. Î-a mai dat o carte cu un câțel și la urmă două acadele în formă de baston. De atunci Moșul și Emma sunt cei mai buni prieteni. Apoi fetița a văzut o lumină galbenă surse în față și și-a dat seama că toate astea a fost doar un vis! Cel mai frumos Crăciun!

Iarna

de Vasile Alecsandri
(1868)

Din vazu duh cumplita iarna cernu norii de zăpadă,
Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă;
Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi,
Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede printre nori
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Tot e alb pe câmp, pe dealuri, împrejur, în depărtare,
Ca fantasme albe plopii înșirați se perd în zare,
Și pe-ntinderea pustie, fără urme, fără drum,
Se văd satele perdute sub clăbuci albi de fum.

Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul soare
Strălucește și dismiardă oceanul de ninsoare.
Iată-o sanie ușoară care trece peste văi...
În vazu duh voios răsună clinchete de zurgălăi.

Alexandra Cucu, clasa a VI-a „Constantin Voievod”

Vlad Niță, clasa a VI-a „Constantin Voievod”

Dan Mircea Cipariu,
13 decembrie 2020

ademenire și viață
din urechea stângă
în multiversul fără prejudecăți
fără angoase

pe gât pe deal pe vale
în geografiile posibile
din creier
în spațiul de creion și de hârtie

timp de vorbit și de citire

acum totul se postează
totul se fotografiază
totul se difuzează

din urechea dreaptă
în rețeaua de stimuli
o lume posibilă
ca un continent de ceață
curăță vocabularul
universul și absența

tot e alb pe web pe voaluri
totuși se mai văd lumini de
baluri

Maria-Melania Neață, clasa a VI-a,
Școala Gimnazială „Vânătorii mici”, satul Isvorul,
județul Giurgiu

„Tot e alb pe câmp, pe dealuri ...” Recunoașteți poezia „Iarna” de Vasile Alecsandri. Dar iată că tresărim citind într-un un poem contemporan, scris de Dan Mircea Cipariu, „tot e alb pe web pe voaluri”. Nu puteam lăsa lucrurile așa, deci am năzărit încă un „Atelier de Taifasuri Poetice” la ora de română, alături, de astă dată, de poetul Dan Mircea Cipariu, care s-a dovedit un iubitor de Alecsandri, un împătimit în dezghiocarea adâncimilor poetice și un inspirat dascăl de „limbă poeticească”.

A fost o oră cu adevărat „fastuoasă”!

A consemnat prof. Monica Șerbănescu

Dragile noastre Philippa și Ioana, interviul pe care mi l-ați luat și care a apărut în Revista „Chemarea Credinței” a Patriarhiei Române a fost primit cu atenție și, se pare, cu un mare grad de interes. Astfel, s-a născut gândul ca și eu să vă prezint pe voi cititorilor Revistei „Universul Copiilor”, cu pasiunile voastre, cu preocupările și visurile pe care le nutriți.

Care este legătura ta cu Liceul Pedagogic Ortodox „Anastasia Popescu”? De când ești eleva acestei unități de învățământ?

Ioana: Am bucuria de a fi eleva acestei unități de învățământ de la vârsta fragedă de un an și șapte luni, când mama m-a adus pentru prima oară în sediul grădiniței și tot atunci când a început ea să lucreze ca educatoare la grupa „Minnie”. Legătura mea cu Liceul Pedagogic Ortodox „Anastasia Popescu” este, deci, una destul de strânsă, având în vedere că aproape toate amintirile pe care le am de când eram mai mică sunt din cadrul acestei școli. De-a lungul timpului, datorită predării armonioase care se face aici și a proiectelor extrașcolare la care am avut oportunitatea să particip, universul și perspectiva asupra lucrurilor mi s-au dezvoltat, iar din colectivul în care am învățat atâția ani, sunt sigură că voi rămâne cu prieteni de nădejde.

Ce pasiuni ai? De-a lungul timpului, ai fost atrasă de mai multe domenii?

Ioana: Mă pasionează multe lucruri, cum ar fi scrisul, cititul sau cântatul, în general, partea artistică. Într-adevăr, de-a lungul timpului, am fost atrasă de mai multe domenii, plăcându-mi, de când eram mică, majoritatea materiilor școlare. Abia de câțiva ani, am pus matematica și științele exacte pe același loc cu româna și toate celelalte ramuri ale „umanului”. Chiar dacă partea artistică are încă un loc special în inima mea, acum am o perspectivă mai largă asupra lucrurilor și sunt deschisă la noi încercări, domenii nedescoperite încă de mine, care ar putea deveni începutul unei cariere.

Phillippa: În primul rând vreau să le mulțumesc celor care au apreciat interviul făcut de mine și de Ioana, sunt foarte încântată că am șansa să

iau parte la un proiect așa de elaborat și deosebit. Aș putea spune că legătura mea cu Liceul Pedagogic „Anastasia Popescu” este redată de relația cu profesorii, colegii și personalul auxiliar; de fapt, toate persoanele din școală care m-au îndrumat și mi-au fost alături pe parcursul călătoriei mele în cadrul acestei unități de învățământ. Într-adevăr, școala, pentru mine, da-

torită mediului în care mă aflu de atâția ani, reprezintă mai mult decât cursurile în sine. Pe parcursul anilor, am fost învățată că școala este un termen complex pentru comunitate, cultură, prietenie, respect...familie.

Phillippa: Mă autclasific - și cred că am făcut-o dintotdeauna - în categoria persoanelor care sunt pasionate de dans. Încă de mică, părinții m-au înscris la cursuri de dans sportiv, la care mergeam de două ori pe săptămână. Nu pot exprima în cuvinte cât de mult iubesc dansul, dar voi încerca să vă redau măcar o idee despre ce cred eu că înseamnă acest sport. Pentru mine, dansul este o artă deosebită în care rolul cuvintelor este ne semnificativ și mișcarea prezintă mijlocul principal de exprimare. Iar cum eu niciodată nu m-am considerat o maestră a cuvintelor, dansul mi s-a potrivit de minune! În spatele naturaleții mișcărilor dansatorilor de performanță se află luni sau poate chiar ani de muncă în echipă, de perseverență, de exercițiu și de pasiune, lucru pe care l-am admirat mereu.

Cred că dansul este un mijloc de exprimare pe care îl folosesc des, eu fiind o persoană destul de dinamică, din punctul meu de vedere, și mișcându-mă pe muzică mereu când o ascult.

Așadar, relația mea cu Liceul Pedagogic Ortodox „Anastasia Popescu” m-a ajutat să mă dezvolt ca elevă și ca persoană, șlefuiindu-mi caracterul și îngăduindu-mi să fiu eu însămi. Studiez la această școală de aproape nouă ani, adică din clasa pregătitoare, când aveam, la începutul anului școlar, aproape șase ani. De-a lungul timpului, în călătoria mea inițiată de descoperire a adevăratei mele personalități, școala mi-a oferit un mediu ideal, cu tot ce am avut nevoie.

Deci, una dintre cele mai arzătoare pasiuni ale mele de când mă știu este dansul. De asemenea, aș putea spune că și actoria este una dintre pasiunile mele. Pentru că, practicând-o la școală, lucru pe care nu mulți copii au șansa să îl facă, am trăit mereu o adevărată bucurie pentru tot ce ține de teatru. Așadar, acum trei ani mama m-a înscris la cursuri de teatru, de care nu mai vreau să mă despart. Pe lângă faptul că am avut norocul să fiu îndrumată de o profesoară tânără și implicată, mi-am mărit cerul de prieteni, am învățat să fiu atentă la detalii, să fiu spontană și creativă. Îmi place teatrul datorită complexității sale și admir efortul pe care îl depun oamenii pentru a profesa într-o carieră cum este actoria! Sunt atrasă de mai multe domenii, într-adevăr, dar pe unele nu am încercat niciodată să le practic. În schimb, aș vrea ca în viitorul apropiat să încerc acest lucru. Printre aceste activități se află jurnalismul și cântatul la tobe. Nu le pot numi pasiuni, dar mi-aș dori să le încerc.

Phillippa Balla

Vom continua interviul în numărul următor.

Ioana Busuioc

Când poezia devine desen - Lorsque la poésie devient tableau

De când mă știu mi-a plăcut să citesc. Lectura, ficțiunea, poveștile mă făceau să descopăr și alte realități decât cea imediată, în care trăiam, mă lăsa să alunec în Țările mele cu Minuni și Oglinzi și să mă întorc, de fiecare dată, cu câte ceva în buzunarele minții și ale sufletului. Azi un joc de cuvinte, mâine un gând mai clar formulat, poimâine o împletitură savantă de idei și imagini...

Cu aceste gânduri am lansat luna trecută „Ma petite bibliothèque online”, chiar pe 26 noiembrie, de Ziua Internațională a Profesorului de franceză. Și tot cu aceste gânduri începem acum o rubrică nouă în revista noastră: **Povești ilustrate, povești inspirate de lecturi din literatura de limba franceză pentru copii și adolescenți.**

În acest număr, vă invităm să-i descoperiți pe Jacques Prévert și Maurice Carême, în două poeme potrivite cu vremea de-afară.

Prof. Gabriela Mariș

Chanson pour les enfants l'hiver | Jacques Prévert

Dans la nuit de l'hiver galope un grand homme blanc.
C'est un bonhomme de neige avec une pipe en bois,
un grand bonhomme de neige poursuivi par le froid.
Il arrive au village.
Voyant de la lumière,
le voilà rassuré.
Dans une petite maison, il entre sans frapper
et pour se réchauffer
s'assoit sur le poêle rouge
et d'un coup disparaît,
ne laissant que sa pipe au milieu d'une flaque d'eau,
ne laissant que sa pipe et puis son vieux chapeau...

Chanson pour les enfants l'hiver de Jacques Prévert
Eduard Pavel, clasa a IV-a „Principesa Elena”

Quand il y a du vent | Maurice Carême

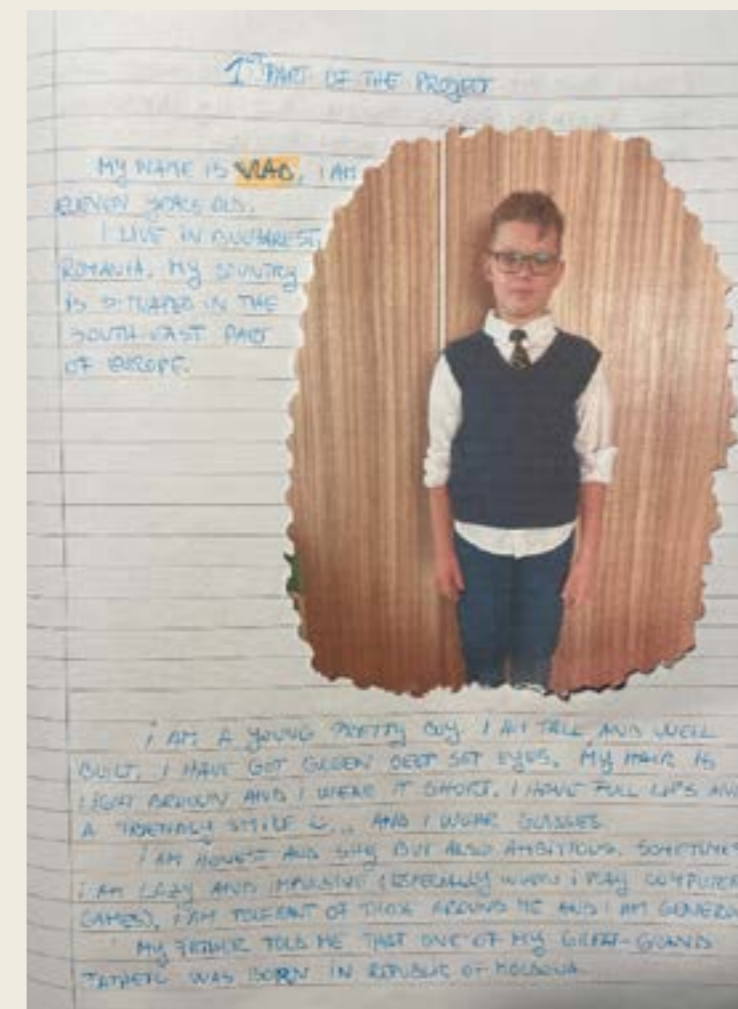
Quand il y a du vent,
Mon petit chien est blanc.
Quand je le sors, le soir,
Mon petit chien est noir.
Mais il peut être bleu
Au salon, quand il pleut
Ou devenir tout rouge
Quand le soleil se couche.
Il est rose à toute heure
Sous les pommiers en fleurs
Et roux lorsque l'automne
Le mitraille de pommes.
Je l'appelle Arc-en-ciel.
Bien qu'il soit, quand il neige,
Un peu gris, un peu beige,
Et doux comme un pastel
Quand revient la Noël.

Quand il y a du vent de Maurice Carême
Victor Angelescu, clasa a IV-a „Principesa Elena”

Prof. Marina Cioc,
clasa a IV-a „Domnița Măriuța”

Vlad Mincovici - clasa a V-a „Principele Mircea”

EXPOZIȚIE DE ICOANE DE STICLĂ

realizată de elevii Grădinițelor "Arc-en-Ciel", ai Liceului Pedagogic "Anastasia Popescu" și ai Clubului de pictură "Ușor, ușor, pășim în lumea artelor..."
Profesor îndrumător: Maria Roxana Cioată, artist plastic

DECEMBRIE 2020

BISERICA POPA NAN (str. Popa Nan nr.47)

VĂ INVITĂM LA EXPOZIȚIILE LUNII DECEMBRIE

Mulțumirile noastre pentru Anna Ermolaeva - artist plastic, al cărei „Înger” ilustrează povestea Ivonei Boitan. Îi mulțumim pentru generozitatea de a ne fi oferit lucrările sale, pentru susținerea anumitor teme din revistă.

Pentru alte creații ale artistei, consultați:
<https://artnow.ru/ru/gallery/0/23780.html>

Puteți asculta mai multe „Colinde” precum cele de la pag.6 accesând link-ul:
https://www.youtube.com/watch?v=-WuUzYY_ELo&ab_channel=DanVasilescu

REVISTA „UNIVERSUL COPILOR” - serie nouă

Publicație a LICEULUI PEDAGOGIC ORTODOX „ANASTASIA POPESCU”

Editura Zbor - Director Monica Șerbănescu

Redactor coordonator: Ana - Maria Olteanu

Responsabil: Gia - Maria Iova

Invitați speciali: Anna Ermolaeva, Dan Mircea Căpăriu

Colectivul de redacție: Ivona Boitan, Marius Cărciumaru, Maria Cioată, Marina Cioc, Ana Cojocaru, Ștefania Coșuleanu, Ana - Maria Duceac, Sanda Ghioaldă, Rozalia Iorga, Gabriela Mariș, Ioana Revnic, Ileana Zărnescu

Copiii: Teodora Banyai, Teona Nițu, Răzvan Badea, Diana Antoci, Andrei Ștefănescu, Matei Betrute, Sofia Iris Cioc, Anastasia Calangea, Alexandra Cucu, Vlad Niță, Maria Melania Neață, Ioana Busuioc, Phillipa Balla, Eduard Pavel, Victor Angelescu, Vlad Mincovici

Ilustrație coperta 1: Grafician Ștefan Georgescu

Materialele pentru numerele viitoare se primesc pe adresa ana.bidea@gmail.com

str. Zborului nr. 7- 9 sect.3, București

Tel. 0723224247